

MARY HIGGINS CLARK

Als de gruwelijke
details van haar
ontvoering
langzaam naar
boven komen,
moet Laurie vrezen
voor haar leven

HET
VERDWENEN
KIND

XANDER
THRILLER

DEEL EEN

1

Juni 1974

Ridgewood, New Jersey

Tien minuten voordat het gebeurde, zat de vierjarige Laurie Kenyon op haar hurken op de vloer van de speelkamer. Ze was bezig de meubeltjes in haar poppenhuis anders neer te zetten. Ze had er genoeg van alleen te spelen en wilde gaan zwemmen in het zwembad. Uit de eetkamer hoorde ze de stemmen van mammië en de dames die vroeger bij haar op school hadden gezeten in New York. Ze praatten en lachten terwijl ze zaten te eten.

Mammië had gezegd dat Sarah, haar grote zus, met andere meisjes van twaalf naar een verjaardagspartijtje was en daarom zou Beth, die soms 's avonds kwam oppassen, komen om met Laurie te zwemmen. Maar zodra Beth er was, ging ze aan de telefoon zitten kletsen.

Laurie duwde het lange blonde haar dat warm tegen haar gezicht voelde, naar achteren. Ze was al een hele poos geleden naar boven gegaan om alvast haar nieuwe roze badpak aan te trekken. Misschien moest ze Beth nog eens roepen...

Beth zat met opgetrokken benen op de bank met de telefoon tussen haar schouder en haar oor geklemd. Laurie trok zacht aan haar arm. 'Ik ben helemaal klaar.'

Beth keek een beetje boos. 'Dadelijk, schat,' zei ze. 'Dit is een heel belangrijk gesprek.' Laurie hoorde haar in de telefoon zuchten: 'Ik háát babysitten.'

Laurie liep naar het raam. Een lange auto reed langzaam voorbij. Daarachter was een open auto vol bloemen, en daarna nog een hele-

boel auto's met hun lichten aan. Als ze zulke auto's zag, zei Laurie altijd dat er een optocht aankwam, maar mammie zei nee, dat was een begrafenis op weg naar de begraafplaats. Toch deden ze haar denken aan een soort optocht, en ze vond het leuk om de trap af te hollen en naar de mensen in de auto's te zwaaien. Soms zwaaiden ze terug.

Beth legde de telefoon neer. Laurie wilde juist vragen of ze naar buiten gingen om naar de rest van de langsrijdende auto's te kijken, toen Beth de telefoon weer oppakte.

Beth was gemeen, zei Laurie bij zichzelf. Op haar tenen liep ze de hal in en keek om een kier van de deur in de eetkamer. Mammie en haar vriendinnen zaten nog steeds te praten en te lachen. Ze hoorde mammie zeggen: 'Kunnen jullie je voorstellen dat we tweëndertig jaar geleden eindexamen deden?'

De mevrouw naast haar zei: 'Jij kunt er tenminste over liegen, Marie. Jij hebt een dochter van vier. Ik heb een kléindochter van vier!'

'Ach, we zien er nog best goed uit,' zei iemand anders, en ze lachten weer allemaal.

Naar Laurie keken ze helemaal niet. Zij waren ook gemeen. Het mooie speeldoosje dat de vriendin van mammie voor haar had meegebracht, stond op de tafel. Laurie pakte het vlug. Het was maar een paar stappen naar de hordeur. Ze maakte hem geluidloos open, stak vlug de veranda over en rende over de oprit naar de straat. Er kwamen nog steeds auto's langs. Ze wuifde. Ze bleef kijken tot ze uit het zicht waren en zuchtte. Ze hoopte dat de vriendinnen gauw naar huis zouden gaan. Ze wond het speeldoosje op en hoorde het tinkelende geluid van de piano en stemmen die zongen: 'Joepie Joepie is gekomen...'

'Hallo meisje.'

Laurie had de auto niet horen aankomen en stilhouden. Er zat een vrouw achter het stuur. De man die naast haar zat, stapte uit, tilde Laurie op, en voor ze wist wat er gebeurde zat ze tussen hen in geperst op de voorbank. Laurie was te verrast om iets te zeggen. De man glimlachte naar haar, maar het was geen aardige glimlach. Het haar van de vrouw hing voor haar gezicht, en ze had geen lippenstift op. De

man had een baard en op zijn armen groeiden krulharen. Laurie zat zo dicht tegen hen aan gedrukt dat ze het kon voelen.

De auto begon te rijden. Laurie klemde het speeldoosje tegen zich aan. Nu zongen de stemmen: ‘... heeft mijn meisje weggehaald... maar ik zal er niet om treuren...’

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg ze. Ze bedacht dat ze niet alleen op straat mocht komen. Mammie zou erg boos op haar worden. Ze kon de tranen in haar ogen voelen prikken.

De vrouw keek heel boos. De man zei: ‘Dat zal je wel zien, meisje. Dat zal je wel zien.’

2

Sarah liep haastig maar voorzichtig over het trottoir, met een stuk verjaardagstaart op een papieren bordje in haar hand. Laurie was dol op gebak met chocoladecrème en Sarah wilde goedmaken dat ze niet met haar kon spelen terwijl mammie bezoek had.

Ze was een mager meisje van twaalf jaar met lange benen, grote grijze ogen, donkerrood haar dat kroesde bij vochtig weer, een melkblanke huid en een massa sproeten op en om haar neus. Ze leek op geen van haar ouders; haar moeder was klein en blond en had blauwe ogen, en het grijze haar van haar vader was oorspronkelijk donkerbruin geweest.

Sarah zat erover in dat John en Marie Kenyon zoveel ouder waren dan de ouders van de andere kinderen. Ze was altijd bang dat ze misschien dood zouden gaan voor zij groot was. Haar moeder had het haar een keer uitgelegd: ‘We waren al vijftien jaar getrouwd en ik had de hoop ooit een kindje te krijgen al opgegeven, maar toen ik zevenendertig was, wist ik dat jij eraan kwam. Als een geschenk. En toen acht jaar later Laurie werd geboren... O, Sarah, dat was een wonder!’

Sarah herinnerde zich dat ze in de tweede klas aan zuster Catherine had gevraagd wat beter was, een geschenk of een wonder.

‘Een wonder is het grootste geschenk dat een mens kan krijgen,’ had zuster Catherine gezegd. Toen Sarah die middag plotseling begon te huilen in de klas, deed ze maar alsof ze buikpijn had.

Hoewel ze dus wist dat Laurie de lieveling van haar ouders was, hield Sarah toch ontzettend veel van hen. Toen ze tien was, sloot ze een overeenkomst met God. Als Hij ervoor zorgde dat pappie en mammië niet doodgingen voor zij groot was, zou ze elke avond de keuken schoonmaken, helpen voor Laurie te zorgen en nooit meer kauwgum kauwen. Ze hield zich aan haar deel van de overeenkomst en tot nu toe had God haar verhoord.

Met een onbewuste glimlach op haar lippen kwam ze de hoek van Twin Oaks Road om en zette grote ogen op. Er stonden twee politieauto's op de oprit, met flitsende zwaailichten. Buiten stonden een heleboel burens bij elkaar, zelfs die nieuwe mensens van twee huizen verder met wie ze eigenlijk nog niet hadden kennisgemaakt. Ze zagen er allemaal angstig en verslagen uit en hielden hun kinderen stevig bij de hand.

Sarah begon te rennen. Misschien was mammië of pappie ziek. Richie Johnson stond op het grasveld. Hij zat bij haar in de klas. Sarah vroeg aan Richie waarom iedereen daar stond. Hij keek haar medelijdend aan. Laurie was zoek, zei hij. De oude mevrouw Whelan had gezien dat een man haar meenam in een auto, maar had niet beseft dat Laurie ontvoerd werd...

3

1974-1976

Bethlehem, Pennsylvania

Ze wilden haar niet naar huis brengen.

De rit duurde lang en ze brachten haar naar een smerig huis, ergens buiten in de bossen. Ze sloegen haar wanneer ze huilde. De man tilde haar voortdurend op en knuffelde haar. Daarna droeg hij haar altijd

naar boven. Ze wilde dat hij daarmee ophield, maar hij lachte haar uit. Ze noemden haar Lee. Hun namen waren Bic en Opaal. Na enige tijd vond ze een manier om van hen weg te komen, in haar hoofd. Soms zweefde ze alleen maar bij het plafond en keek naar wat er met het kleine meisje met het lange blonde haar gebeurde. Soms had ze medelijden met het kleine meisje. Soms hield ze haar voor de gek. Soms, wanneer ze haar alleen lieten slapen, droomde ze van andere mensen, van mammie en pappie en Sarah. Maar dan ging ze altijd weer huilen en dan kreeg ze klappen, dus zorgde ze ervoor dat ze mammie en pappie en Sarah vergat. *Goed zo*, zei een stem in haar hoofd. *Vergeet ze maar liever helemaal.*

4

Eerst kwam de politie elke dag bij hen thuis, en er stond een foto van Laurie op de voorpagina van de kranten van New Jersey en New York. Sarah kon allang niet meer huilen toen ze haar ouders bij *Good Morning, America* zag smeken of degene die Laurie had meegenomen haar terug wilde brengen.

Er belden tientallen mensen op om te zeggen dat ze Laurie hadden gezien, maar geen van de tips leverde iets op. De politie had gehoopt dat er losgeld gevraagd zou worden, maar dat gebeurde niet.

De zomer sleepte zich voort. Sarah zag het gezicht van haar moeder gekweld en somber worden en haar vaders handen telkens naar de nitroglycerine-tabletten in zijn zak grijpen. Elke morgen gingen ze naar de mis van zeven uur en baden dat Laurie naar huis zou komen. Vaak werd Sarah 's nachts wakker en hoorde het snikken van haar moeder en de uitgeputte pogingen van haar vader om haar te troosten. 'Lauries geboorte was een wonder. We zullen hopen op een volgend wonder dat haar bij ons terugbrengt,' hoorde ze hem zeggen.

De school begon weer. Sarah was altijd een goede leerling geweest, maar nu zat ze uren over de boeken gebogen omdat ze merkte dat ze

haar eigen hardnekkige verdriet kon wegdrücken door in de studie te ontsnappen. Ze had aanleg voor sport en mocht golf- en tennisles nemen. Toch miste ze haar zusje nog steeds met een knagende pijn. Ze vroeg zich af of God haar soms strafte voor de keren dat ze jaloers was geweest op alle aandacht die Laurie kreeg. Ze had zichzelf niet aardig gevonden omdat ze die dag naar het verjaardagspartijtje was gegaan en de gedachte dat Laurie beslist niet alleen naar buiten mocht, had weggedrukt. Ze beloofde dat ze als God hun Laurie teruggaf, altijd, echt altijd voor haar zou zorgen.

5

De zomer ging voorbij. De wind begon door de spleten in de muur te waaien. Laurie had het altijd koud. Op een dag kwam Opaal thuis met blouses met lange mouwen, een overall en een winterjack. Niet zo'n mooi jack als Laurie vroeger had. Toen het weer warm werd, gaven ze haar weer andere kleren, shorts en bloesjes en sandalen. Er ging nog een winter voorbij. Laurie zag hoe de takken aan de grote oude boom voor het huis knoppen begonnen te krijgen, en toen die opengingen, zaten er spoedig bladeren aan alle takken.

Bic had een oude schrijfmachine in de slaapkamer. Die maakte een luid geratel dat Laurie kon horen wanneer ze de keuken schoonmaakte of naar de televisie keek. Het was een prettig geluid, dat geratel. Het betekende dat Bic zich niet met haar zou bemoeien.

Na een tijdje kwam hij dan uit de slaapkamer met een stapel papier in zijn handen, die hij hardop begon voor te lezen aan Laurie en Opaal. Hij schreeuwde altijd hard en eindigde steeds weer met dezelfde woorden: 'Halleluja, amen!' Wanneer hij klaar was, gingen Opaal en hij samen zingen. Oefenen noemden ze dat. Het waren liederen over God en naar huis gaan. Naar huis. Dat waren woorden waaraan Laurie van haar stemmen niet meer mocht denken.

Laurie zag nooit iemand anders, alleen Bic en Opaal. En wanneer zij

weggingen, sloten ze haar in de kelder op. Dat gebeurde vaak. Het was eng daar beneden. Het raam zat bijna bij de zoldering en er zaten planken voor. De kelder was vol schaduwen die soms leken te bewegen. Elke keer probeerde Laurie maar meteen te gaan slapen op de matras die ze op de vloer hadden neergelegd.

Bic en Opaal kregen bijna nooit bezoek. Als er toch iemand in het huis kwam, moest Laurie naar de kelder en haar been werd vastgeketend aan een buis, zodat ze niet de trap op kon lopen om op de deur te bonzen. ‘En waag het niet ons te roepen,’ waarschuwde Bic haar. ‘Dat zou je slecht bekomen, en bovendien zouden we je toch niet horen.’

Wanneer ze weg waren geweest, brachten ze meestal geld mee. Soms weinig, soms veel. Voornamelijk kwartjes en dollarbriefjes.

Als zij erbij waren, mocht ze achter het huis in de tuin komen. Ze lieten haar zien hoe ze de moestuin moest wieden en de eieren uit de kippenren moest verzamelen. Er was een pasgeboren kuiken dat ze als huisdier mocht houden. Ze speelde er altijd mee wanneer ze buiten kwam. Soms mocht ze het ook bij zich houden wanneer ze haar in de kelder opsloten en weggingen. Tot de nare dag waarop Bic het doodmaakte.

Op een morgen begonnen ze hun spullen in te pakken, alleen hun kleren en de televisie en Bics schrijfmachine. Bic en Opaal lachten en zongen: ‘Ha-lee-luu-jaa.’

‘Een radiozender in Ohio!’ schreeuwde Bic. ‘Christenen van Amerika, we komen eraan!’

Ze reden twee uur achter elkaar door. Toen hoorde Laurie vanaf de achterbank, waar ze tegen de sleetse oude koffers gepropt zat, Opaal zeggen: ‘Laten we even wat behoorlijks gaan eten in een wegrestaurant. Niemand zal aandacht aan haar besteden. Waarom zouden ze?’

Bic zei: ‘Je hebt gelijk.’ Toen keek hij snel achterom naar Laurie. ‘Je praat tegen niemand, hoor je.’

Ze gingen naar een restaurant met een lange toonbank en tafels

en stoelen. Laurie had zo'n honger dat ze het gebakken spek dat ze rook bijna kon proeven. Maar er was nog iets. Ze kon zich herinneren dat ze in net zo'n gelegenheid was geweest met de andere mensen. Er kwam een snik in haar keel omhoog die ze niet kon inhouden. Bic duwde haar achter Opaal aan, en ze begon zo hard te huilen dat ze het benauwd kreeg. Ze kon zien dat de mevrouw achter de kassa haar aanstaarde. Bic greep haar bij haar arm en trok haar snel mee naar de parkeerplaats, met Opaal naast zich.

Vervolgens smeed hij haar op de achterbank van de auto, en Opaal en hij stapten zo snel mogelijk voor in. Terwijl Opaal het gaspedaal intrapte, stak hij zijn hand naar haar uit. Ze probeerde weg te duiken toen de harige hand heen en weer mepte tegen haar gezicht. Maar na de eerste klap voelde ze geen pijn meer. Ze had alleen medelijden met het kleine meisje dat zo hard huilde.

6

*Juni 1976
Ridgewood, New Jersey*

Sarah zat met haar vader en moeder naar het programma over vermiste kinderen te kijken. Het laatste item ging over Laurie; het toonde foto's van haar, vlak voor haar verdwijning. Een computerbeeld gaf weer hoe ze er nu waarschijnlijk zou uitzien, twee jaar nadat ze ontvoerd was.

Toen het programma was afgelopen, rende Marie Kenyon de kamer uit en schreeuwde: 'Ik wil mijn kindje, ik wil mijn kindje.'

Terwijl haar de tranen over de wangen liepen, luisterde Sarah naar de jammerlijke poging van haar vader om haar moeder te troosten. 'Misschien zal dit programma een wonder tot gevolg hebben,' zei hij. Het klonk niet alsof hij het zelf geloofde. Sarah was degene die een uur later de telefoon opnam. Bill Conners, de politiecommandant van

Ridgewood, had Sarah altijd als een volwassene behandeld. ‘Zijn je ouders erg overstuur na dat programma, meid?’ vroeg hij.

‘Ja.’

‘Ik weet niet of ik hun hoop moet geven, maar er is een telefoon-tje binnengekomen dat misschien iets oplevert. Een caissière van een wegrestaurant in Harrisburg, Pennsylvania, is ervan overtuigd dat ze Laurie vanmiddag heeft gezien.’

‘Vanmiddag!’ Sarah voelde haar adem stokken.

‘Ze was bezorgd geweest omdat een klein meisje plotseling hysterisch werd. Maar het was geen driftbui, ze stikte bijna in haar pogingen om op te houden met huilen. De politie van Harrisburg heeft het bijgewerkte portret van Laurie.’

‘Wie was bij haar?’

‘Een man en een vrouw. Hippie-types. Helaas is de beschrijving van hen tamelijk vaag. De caissière lette vooral op het kind, zodat ze dat stel nauwelijks heeft gezien.’

Hij liet het aan Sarah over te besluiten of het verstandig was het aan haar ouders te vertellen en zo weer hoop te wekken. Ze sloot een nieuwe overeenkomst met God. ‘Laat dit hun wonder zijn. Laat de politie van Harrisburg Laurie vinden. Ik zal altijd voor haar zorgen.’

Ze liep vlug naar boven om haar vader en moeder te vertellen dat er nieuwe reden tot hoop was.

7

Kort nadat ze uit het wegrestaurant waren weggegaan, begon de auto kuren te krijgen. Elke keer dat ze in het verkeer afremden, begon de motor te sputteren en sloeg af. De derde keer dat dit gebeurde en andere auto's achter hen om hen heen moesten rijden, zei Opaal: ‘Bic, als we definitief panne krijgen en er komt een agent langs, kun je beter oppassen. Hij zou weleens vragen kunnen stellen over haar.’ Met haar hoofd duidde ze Laurie aan.